

Четверта ціль сталого розвитку: якісна освіта

Викладач: к.т.н., доц. кафедри екології Корбут Марія Броніславівна

ЦІЛЬ 4 ЯКІСНА ОСВІТА

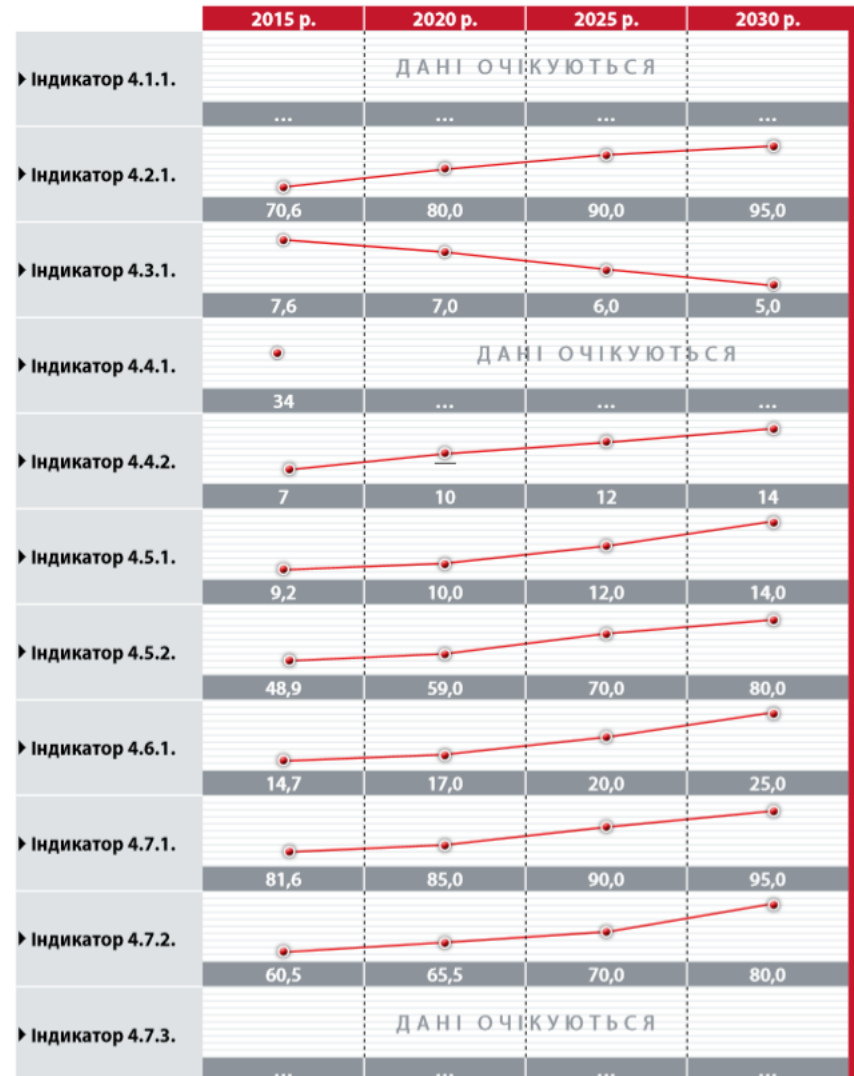
ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ВСЕОХОПЛЮЮЧОЇ ТА ЯКІСНОЇ ЗАГАЛЬНОЇ ОСВІТИ ТА ЗАОХОЧЕННЯ ДО НАВЧАННЯ УПРОДОВЖ ЖИТТЯ УСІХ КАТЕГОРІЙ НАСЕЛЕННЯ

- Забезпечити рівні можливості для отримання дівчатами та хлопцями безкоштовної, якісної початкової та середньої освіти
- Забезпечити рівний доступ дівчат та хлопців до якісних заходів із раннього розвитку, піклування та якісної дошкільної освіти
- Забезпечити рівний доступ жінок та чоловіків до доступної, якісної професійної, технічної та вищої освіти, зокрема, до навчання у вищих навчальних закладах
- Збільшити на x% кількість молоді та дорослих із відповідними знаннями, навичками, у тому числі професійно-технічними, з метою їх працевлаштування та залучення до підприємницької діяльності
- Ліквідувати гендерну нерівність у сфері освіти та забезпечити рівний доступ незахищених верств населення, зокрема, осіб із обмеженими можливостями, корінного населення та дітей із соціально незахищених сімей до освіти на усіх рівнях, включаючи професійно-технічний
- Гарантувати здобуття як мінімум x% дорослого населення, як жінками так і чоловіками, навичок читання, письма та арифметики
- Гарантувати отримання усіма, хто навчається, знань та навичок, необхідних для сприяння сталому розвитку, зокрема, шляхом проведення освітніх заходів щодо сталого розвитку, прав людини, гендерної рівності, сприяння культурному розвитку та відмові від насильства, правильного розуміння культурного розмаїття
- Побудувати та модернізувати заклади освіти, що враховують потреби дітей, людей з особливими потребами, гендерні аспекти, та забезпечити загальні та рівні умови для всеохоплюючого та ефективного навчання
- До 2020 року збільшити на x% кількість стипендій для студентів з країн, що розвиваються
- Збільшити на x% кількість кваліфікованих педагогічних кадрів, зокрема, шляхом співпраці у сфері підготовки вчителів у країнах, що розвиваються

ЗАВДАННЯ ТА ІНДИКАТОРИ

ЗАВДАННЯ 4.1.	▶ Індикатор 4.1.1.
Забезпечити доступність якісної шкільної освіти для всіх дітей та підлітків	Частка населення, задоволеного доступністю та якістю послуг шкільної освіти, %
ЗАВДАННЯ 4.2.	▶ Індикатор 4.2.1.
Забезпечити доступність якісного дошкільного розвитку для всіх дітей	Чистий показник охоплення дошкільними навчальними закладами дітей віком 5 років, %
ЗАВДАННЯ 4.3.	▶ Індикатор 4.3.1.
Забезпечити доступність професійної освіти	Частка домогосподарств, які потерпають через відсутність коштів для отримання членом родини будь-якої професійної освіти, %
ЗАВДАННЯ 4.4.	▶ Індикатор 4.4.1.
Підвищити якість вищої освіти та забезпечити її тісний зв'язок з наукою, сприяти формуванню в країні міст освіти та науки	Місце України у рейтингу Global Competitiveness Report за напрямом «вища освіта»
	▶ Індикатор 4.4.2.
	Кількість університетських міст, одиниць
ЗАВДАННЯ 4.5.	▶ Індикатор 4.5.1.
Збільшити поширеність серед населення знань і навичок, необхідних для отримання гідної роботи та підприємницької діяльності	Рівень участі дорослих та молоді у формальних та неформальних видах навчання та професійної підготовки за останні 4 тижні, % населення віком 15–70 років
	▶ Індикатор 4.5.2.
	Частка населення, яке повідомило, що за останні 12 місяців користувалось послугами Інтернету, %
ЗАВДАННЯ 4.6.	▶ Індикатор 4.6.1.
Ліквідувати гендерну нерівність серед шкільних учителів	Частка чоловіків серед шкільних учителів, %
ЗАВДАННЯ 4.7.	▶ Індикатор 4.7.1.
Створити у школах сучасні умови навчання, включаючи інклюзивне, на основі інноваційних підходів	Частка сільських денних загальноосвітніх навчальних закладів, що мають доступ до Інтернету, %
	▶ Індикатор 4.7.2.
	Частка сільських денних загальноосвітніх навчальних закладів, що мають комп'ютерні програмні засоби навчання, %
	▶ Індикатор 4.7.2.
	Частка денних загальноосвітніх навчальних закладів, в яких організовано інклюзивне навчання, %

ЦІЛЬОВІ ЗНАЧЕННЯ ІНДИКАТОРІВ

Забезпечення якісної освіти та рівного доступу до неї впродовж усього життя поєднує декілька важливих векторів розвитку освіти – якість, справедливість, доступність, залучення та всебічне заохочення. Традиційно високими в Україні є рівень охоплення шкільною освітою та рівень грамотності дорослого населення, за всіма освітніми рівнями не спостерігається значущої гендерної і соціальної нерівності (за значеннями показників «валовий коефіцієнт охоплення вищою освітою» та «середня тривалість навчання» Україна випереджає не тільки регіон ЄЦА, а навіть деякі країни з високим рівнем людського розвитку). Проте нарощування обсягів освітньої підготовки відбувається за рахунок зниження якості освітніх послуг у ряді закладів та в умовах збереження деформації інфраструктурного устрою освітньої системи. Загострюються соціально-економічні проблеми, зумовлені комерціалізацією освіти, а напрями «освітня інклюзія» і «освіта впродовж життя» фактично перебувають на етапі становлення. На жаль, існуюче інформаційне поле обмежує можливості проведення якісного аналізу стану освітньої галузі.

Попри законодавчо задекларовані права на дошкільну освіту та величезний попит на цей вид послуг, рівень охоплення дітей дошкільною освітою залишається незадовільним. Так, у 2015 році тільки 77,4% міських і 57,4% сільських п'ятирічних дітей відвідували ДНЗ (17,8 тис. сільських поселень, у яких проживають діти віком до 6 років, або 66% загальної кількості таких поселень, взагалі не мають ДНЗ). Відсутність дитячих садків, їх переповнення, застарілість матеріально-технічної бази, практична відсутність альтернативних форм підготовки до школи, висока вартість послуг у приватному секторі – усе це погіршує шанси значної частини майбутніх першокласників на здобуття «рівних стартових можливостей». Необхідно у повному обсязі реалізувати функції дошкільної освіти, забезпечивши якість догляду, виховання, розвитку та навчання для всіх дітей незалежно від стану здоров'я, місця проживання та рівня доходів родини.

Якість шкільної підготовки залишається основною проблемою у сфері освіти, насамперед через недостатній рівень забезпечення сучасною освітньою інфраструктурою (обладнані кабінети і лабораторії, спортивні зали, їдальні тощо).

так, сучасне спеціальне лабораторне обладнання предметних кабінетів мають не більше 15% шкіл, решта використовує матеріально і технічно застаріле обладнання, якому вже не один десяток років. Наразі неповністю забезпечено педагогічними кадрами викладання низки предметів (насамперед іноземних мов та інформатики в сільських школах), залишаються гострими питання територіальної та архітектурної доступності шкіл.

Результати ЗНО свідчать про зростання диференціації якості шкільної підготовки за міжпоселенською ознакою і типом навчального закладу (тип школи є більш вагомим фактором диференціації середнього бала ЗНО у м. Київ та в обласних центрах, менш вагомим – в інших містах, а найменш вагомим – у селищах міського типу та селах, де освітні результати дітей у різних типах навчальних закладів різняться менше). Зростання масштабів репетиторства при підготовці до ЗНО віддзеркалює вади якості шкільних послуг, з одного боку, і нерівні можливості для старшокласників із бідних сімей та сільських поселень – з іншого.

Упровадження концепції безперервної освіти вимагає збільшення участі населення (насамперед тих, хто починає входити або вже увійшли до зони соціальних ризиків) в освітніх програмах. Наразі рівень участі населення віком до 70 років у формальних та неформальних видах навчання та професійної підготовки становить близько 9%. Найбільш активно є молодь (92,2% населення віком 15–24 роки охоплено різними видами навчання).

Моніторинг формування навичок використання інформаційно-комунікаційних технологій (ІКТ) у роботі та повсякденному житті демонструє динамічне зростання кількості користувачів Інтернету в Україні: з 22,0% у 2010 році до 48,9% у 2015 році (міські поселення 28,9–58,4%, сільська місцевість – 7,5–30,3% відповідно).¹ Розподіл населення за місцем користування послугами Інтернету свідчить про збільшення частки домашніх користувачів (з 82,2% до 91,6%) і тих, хто користується ними на роботі (з 10,5% до 12,4%) та через мобільний телефон (з 7,3% до 16,6%).

Найбільш актуальним завданням є прискорення модернізації сільських шкіл, насамперед щодо їх підключення до Інтернету і використання комп'ютерних програмних засобів навчання.

Проблемним питанням залишається залучення до освіти дітей з інвалідністю та особливими потребами. Планується, що з 2017 року на національному рівні буде відстежуватися показник «частка ЗНЗ, в яких організоване інклюзивне навчання». Необхідно ліквідувати гендерну нерівність у сфері освіти щодо отримання професійно-технічної та вищої освіти за різним фахом, в основі якої лежать гендерні стереотипи про ролі жінок і чоловіків у суспільстві. Це є однією з причин поглиблення професійної сегрегації та концентрації жінок у менш оплачуваних галузях. Так, за даними Держстату, у 2015 році жінки становили майже 77% працівників сфери освіти в Україні.

Рекомендації щодо досягнення цілі: реформування освітньої галузі, що передбачає оновлення стандартів освіти; забезпечення рівного доступу до освіти та професійно-технічної підготовки для уразливих груп населення, насамперед людей з інвалідністю й осіб, які перебувають в уразливому становищі; оновлення змісту навчання шляхом упровадження навчальних програм з питань сталого розвитку, раціонального споживання, прав людини, гендерної рівності, культури, соціальної єдності, миру та ненасильства тощо; забезпечення принципу відповідності освіти потребам суспільного розвитку.